

Goriškem je naročil okrajni šolski svet za goriško okolico 50 iztiskov, sežanski pa 40. Ali bi drugod ne bilo lahko takó? — Sicer pa menimo, da občinska starašinstva povsod rada dovolé desetak za šolsko knjižnico, ako se obrne do njega šolsko vodstvo s primerno prošnjo. Tudi z rokopisi smo zeló na revnem.¹⁾ Kar ničesa ni, kar bi bilo povsem primerno za našo mladino. Nagrada res ni velika, ali 1¹/₄ kr. pride venderle na vsako vrstico. Kdor je sposoben, si zlasti s prevajanjem prav na lahko prisluži lepe goldinarje. Sicer bi pa pri začetku niti ne smeli gledati na nagrade, marveč z oduševljenjem bi se moral lotiti dela, kdor je sposoben, saj delamo za našo milo slovensko mladino.

Naši dopisi.

Iz logaškega okraja. (Vojteh Ribnikar †.) — Zagrnila se je zopet črna prst nad zemeljskimi ostanki jednega najbolj nadarjenih, najmarljivejših in najspretnjših tovarišev naših. Neizprosna smrt je namreč posegla v dan 26. mal. travna po našem dičnem Vojtehu Ribnikarju, nadučitelju v Dol. Logateci, ter ga v najlepših moških letih iztrgala iz naše srede in položila v toliko prezgodnji grob. — Dasiravno je pokojnik že lansko pomlad o priliki učiteljskega sestanka pod milim neбом v Škocijannu šaljivo tožil o prvem pojavu svoje bolezni, bi si vender ne bil nihče nadejal, da čez leto dni takrat še tako krepkega in čvrstega korenjaka ne bo več mej nami. Nam Slovencem je baje že tako usojeno, da nas zapuščajo naši najdelavnejši možje v sredi najplodovitejšega delovanja in legajo drug za drugim k večnemu počitku baš takrat, ko bi jih mi še najbolj potrebovali!

Pokojni Vojteh Ribnikar se je rodil leta 1857. v Trziču na Gorenjskem, kjer je obiskoval ljudsko šolo in prestopil potem na gimnazijo v Kranj. Po dovršenih štirih gimnazijalnih razredih v Kranji in učiteljski v Ljubljani je prebil leta 1876. zrelostni in leta 1879. pa sposobnostni izpit z odliko. Prvo učiteljsko službo je nastopil 1. listopada 1876. L. v Šmartnem pri Litiji; jeseni l. 1877. prišel je pa kot učitelj-voditelj na jednorazrednico v Hotedršico. Ker pa tu v sicer prijazni vasi za tako živahno-delavnega dvajsetletnega mladeniča ni bilo pravega terena, preselil se je l. 1878. v Dolenji Logatec. Tu je bil dné 28. sušča 1880 definitivno nastavljen in pozneje ob razširjenji jednorazrednice v dvorazrednico nadučiteljem imenovan. Kaj je pokojni Ribnikar tu vse storil in kako je vsestransko v napredek in korist naroda najuspešneje deloval, vedeli bodo povedati še pozni potomci. Po njegovem prizadevanji je nastala iz priproste jednorazrednice v zasebni hiši uzorna štirirazrednica v najlepšem šolskem poslopji vse Notranjske. Pod njegovim nadzorstvom se je gradila krasna šolska hiša in po njegovem načrtu in neumornem delovanji se je priredil tak šolski vrt, kakoršnega nima do sedaj še nobena šola v deželi. On je bil soustanovnik bralnega in gasilnega društva, kmetijske podružnice in logaške posojilnice. Nekaj časa je bil gasilnemu društvu tudi načelnik, a ko je sprevidel, da tu ni pravega torišča za učitelja, odložil je to čast, ter prevzel predsedništvo v krajnem šolskem svetu in tajništvo posojilnično.

Pokojnik Ribnikar je ustanovil tudi z nekaterimi zavednimi tovariši okrajno učiteljsko društvo, katero se je pod njegovim spretnim vodstvom najlepše razvitalo in družilo učiteljstvo našega okraja v plodovito vzajemno delovanje. Uredil je „Opis cesarskih

¹⁾ Tu naj se pa gane „Zaveza“. V vsakem okraji je gotovo najmanj jeden učitelj-pisatelj. Upravni odbor, oziroma direktorij „Zaveze“ naprósi posamezna okrajna učiteljska društva, da pridele v okraji vsaj po jednega učitelja, ki bi se zavezal v jednem letu spisati, oziroma predstaviti iz tujih jezikov vsaj jeden zvezek za našo „Knjižnico“. Na ta način bi ne manjkalo rokopisov. Le nekoliko več zanimanja, navdušenja in resne volje od strani poklicanih činiteljev, pa bode šlo! Urednik in založnik ne more vsega sam storiti. *Uredn.*

slavnostij l. 1888.* in „Zemljepisni in zgodovinski opis okraja logaškega l. 1889.“ Zastopniki učiteljskih društev so si ga izbrali pred dvema letoma predsednikom „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“, mi domači učitelji delegatom k zadnji deželni učiteljski konferenci, pri lanskem učiteljskem zborovanji pa svojim zastopnikom v okrajni šolski svet. Od visokega deželnega šolskega sveta je dobil preteklo leto za uzorno delovanje na šolskem polji pohvalni dekret, za priznanje zaslug v kmetijstvu sploh, za razširjanje sadjarstva, uzorno vzdrževanje in rastavo plastičnega načrta šole in šolskega vrta je prejel več častnih diplom in priznanj, nagrado v denarjih, bronasto in srebrno svetinjo.

V prostih urah je v prvih letih podučeval odrasle mladeniče in može v raznih šolskih predmetih in petji, pozneje od leta 1889. naprej pa večje dečke v šolski delarni v mizarstvu, rezbarstvu in strugarstvu.

Nepozabni Vojteh Ribnikar je bil jako izobražen pa tudi vsestransko delaven narodnjak in vzgleden vzgojitelj mladine, kajti ravnal se je vedno po besedah pesnikovih, katere je rad v svoje govore vpletal, rekoč: „Ne le, kar velewa mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan“.

Storil si, dragi Vojteh, v svojih kratko odmerjenih letih jako mnogo v korist svojega národa, a storil bi bil še mnogo, veliko več, ako bi ti ne bila kruta smrt prečrtala s svojo koščeno roko še toliko tako krasnih namer. Tvoji telesni ostanke, katere je spremlilo na zadnjem potu nad petdeset tovarišev in tovariš, v kojih imenu se je od tebe poslovil s krasnim nagrobnim govorom g. Stegnar, in tolika množica ljudstva od blizo in daleč, kolikoršne Logatec ob pogrebiš se ni videl, počivajo res v grobu, — a duh tvoj ostane mej nami dokler se ne snidemo zopet tam gori nad zvezdami. — *k.*

Z Iga. Potres je našo šolo toli razrušil, osobito hodnik in šolske sobe, da ne moremo v njih poučevati, dokler se temeljito ne popravi in vse na novo omeče.

Da pa otroci popolno brez pouka ne bodo, blagovolil je gosp. Anton Kočmur prepustiti brezplačno veliko sobano v svoji nepoškodovani hiši, nekdanjem gradišču „Tur-nik“. Prenesli smo nekaj klopi in šolskih priprav, ter uredili šolsko sobo za silo, kjer smo začeli poučevati v ponedeljek 19. mal travna t. l. Otroci posameznih razredov in oddelkov inajo po 6 do 12 ur pouka na teden in to tudi ob četrkih. Največ pouka pripade začetnikom. Res, da je to malo pouka, a vendar bolje nekaj, nego nič. Hvala toraj g. Ant. Kočmuru, za to dobroto, izkazano ukaželjni šolski mladini. *Ksaverij.*

Vestnik.

Najvišje odlikovanje. Presvetli cesar je podelil deželnemu predsedniku preblagorodnemu g. Viktorju baronu Heinu red železne krone drugega razreda in njegovi soprogi preblagorodni g. Olgi baronici Hein zlati zaslužni križec s krono v priznanje zaslužnega delovanja ob velikem potresu v Ljubljani in okolici. Kdor je le nekoliko opazoval neumorno delovanje g. deželnega predsednika in njegove g. soproge v prid Ljubljani in nesrečnim, zlasti ubogim prebivalcem od velikonočnega ponedeljka sem, moralo ga je obradostiti to najvišje priznanje. Tem povodom sta visoka odlikovaneja prejela mnogo častitek od vseh narodnih in političnih strank ljubljanskih brez razločka, katerim častilec se usojamo pridružiti tudi mi.

Iz potresne katastrofe. Čim večja nesreča, tem bliže je Božja pomoč. Veliki potres je oškodoval vse prebivalce, imovite in neimovite. Kdo izmed njih pa je najbolj nesrečen? Brez dvoma otroci ubogih starišev, ker stariši jim večinoma ne morejo preskrbeti niti stanovanja, niti hrane, niti obleke. Tem siromakom je Bog poslal veliko dobrotnico preblagorodno gospo Olgo baronico Hein. Ta blaga gospa je krog sebe združila več človekoljubnih ljubljanskih dam, katere vsak dan na več krajih mesta med najubožnejše delé brezplačno gorko hrano, da glada ne poginejo. Hrano preskrbuje gospa baronica. Tudi je preskrbela za največje siromake potrebne obleke. Vso to pomožno akcijo s spretno roko neutrudljivo vodi ona sama, kakor se tudi sama udeležuje pri razdelitvi hrane. Da se ubogi otroci skažejo hvaležnimi svoji veliki dobrotnici, priredili so